

Istoria Ascunsă a Versetului Patruzeci – Numărul Paisprezece

A doua nenorocire — Partea întâi

Jeff Pippenger

2026-06-05

În articolul precedent am pus în corespondență caracteristicile profetice ale celei de-a cincea trâmbițe, care este primul vai, cu legea duminicală care va veni curând. Considerarea celei de-a cincea trâmbițe ca fiind prima dintre ultimele trei trâmbițe, din perspectiva că prima o ilustrează pe ultima, armonizează rolul profetic al islamului din primul vai cu cutremurul din Apocalipsa unsprezece. Am primit un e-mail de la un prieten în ziua următoare, după ce am discutat acest articol la adunarea de Sabat, iar prietenul meu încerca, de asemenea, să pună în corespondență cea de-a șasea trâmbiță, care este al doilea vai, cu legea duminicală care va veni curând. Aceasta este o abordare validă, căci ultimele trei trâmbițe sunt trei vai.

Și am privit și am auzit un înger zburând prin mijlocul cerului, spunând cu glas tare: Vai, vai, vai de locuitorii pământului, din pricina celorlalte sunete ale trâmbiței celor trei îngeri, care încă urmează să sune! Apocalipsa 8:13.

Ultimele trei trâmbițe constituie un simbol distinct în cadrul celor șapte trâmbițe, după cum ultimele trei biserici sunt distincte de primele patru, iar ultimele trei peceți sunt distincte în cadrul celor șapte peceți. Acest adevăr profetic a fost adesea abordat de-a lungul anilor. Pe lângă lumina adusă prin considerarea primei și celei de-a treia vai ca un simbol alfa și omega, trebuie să luăm în considerare și cele trei vaiuri ca o întreită aplicare a profeției.

O aplicare triplă a profeției arată că toate caracteristicile profetice ale primei și celei de-a doua vai vor exista în cea de-a treia vai. Prima vai a fost Islamul Arabiei, iar a doua vai a fost Islamul Turciei. Prima vai trebuia să „chinuiască”, iar a doua vai trebuia să „ucidă” a treia parte a oamenilor.

Chinul primului vai

Și li s-a dat să nu-i omoare, ci să fie chinuiți cinci luni; iar chinul lor era ca chinul pricinuit de un scorpion când lovește un om. ... Și aveau cozi asemenea scorpionilor și ace în cozile lor; și puterea lor era să-i vatăme pe oameni cinci luni. Apocalipsa 9:5, 10.

Moartea celui de-al Doilea Vai

Și cei patru îngeri au fost dezlegați, care erau pregătiți pentru un ceas, o zi, o lună și un an, ca să ucidă a treia parte din oameni. ... Prin aceste trei a fost ucisă a treia parte din oameni, prin focul, fumul și pucioasa care ieșeau din gurile lor. Apocalipsa 9:15, 18.

Cei două treimi dintre oameni care nu au fost uciși nu s-au pocăit.

Și ceilalți oameni, care n-au fost uciși de aceste plăgi, tot nu s-au pocăit de lucrările mâinilor lor, ca să nu se închine demonilor și idolilor de aur, și de argint, și de aramă, și de piatră, și de lemn, care nici nu pot vedea, nici auzi, nici umbla. Nici nu s-au pocăit de uciderile lor, nici de vrăjitoriile lor, nici de curvia lor, nici de furturile lor. Apocalipsa 9:20, 21.

Cele șapte trâmbițe prefigurează cele șapte plăgi de pe urmă, iar în versetul douăzeci trâmbițele sunt numite plăgi. Statele Unite reprezintă o treime din întreita unire a balaurului, a fiarei și a prorocului mincinos și este ucisă ca a șasea împărăție la legea duminicală. Moartea sa a fost pricinuită de închinarea falsă, simbolizată prin „lucrările mâinilor lor”, „închinarea” la „draci și la idolii de aur, și de argint, și de aramă, și de piatră, și de lemn”, prin „ucideri”, „vrăjitorii”, „curvie” și „furt”.

Închinarea falsă, simbolizată prin închinarea de duminică, este „cauza” de care trebuie să se pocăiască, dar ei nu s-au pocăit; astfel, „efectul” este chinul și moartea aduse de lăcustele islamului. Deși o treime din oameni, Statele Unite, este ucisă la legea duminicală, celelalte două treimi nu se pocăiesc.

Vaiuri și înger

Prima și a doua nenorocire corespund primului și celui de-al doilea înger din istoria millerită, iar acea istorie se repetă întocmai, până la ultima literă, în istoria celor o sută patruzeci și patru de mii. Istoria celor o sută patruzeci și patru de mii este istoria celui de-al treilea înger și corespunde celei de-a treia nenorociri. După cum semnele de hotar ale istoriei millerite se repetă în istoria celor o sută patruzeci și patru de mii, tot astfel, semnele de hotar ale primei și celei de-a doua nenorociri se vor repeta în istoria celui de-al treilea înger.

„Prima și a doua solie au fost date în 1843 și 1844, iar noi ne aflăm acum sub proclamarea celei de-a treia; însă toate trei soliile trebuie încă proclamate. Este tot atât de esențial acum ca întotdeauna mai înainte ca ele să fie repetate celor care caută adevărul. Prin scris și prin viu grai trebuie să facem să răsună proclamarea, arătând ordinea lor și aplicarea profețiilor care ne aduc la solia celui de-al treilea înger. Nu poate exista o a treia fără prima și a doua. Aceste soliile trebuie să le dăm lumii în publicații, în cuvântări, arătând, pe linia istoriei profetice, lucrurile care au fost și lucrurile care vor fi.” Selected Messages, book 2, 104.

Lucrarea noastră, ca studenți ai profetiei, este să combinăm mesajele primului și celui de-al doilea înger în mesajul celui de-al treilea înger. Fără primele două mesaje nu poate exista un al treilea mesaj, căci „nu poate exista un al treilea fără primul și al doilea”. Acest lucru este adevărat în ce privește „succesiunea”, deoarece, dacă nu există primul și al doilea, atunci al treilea este de fapt primul. Este adevărat și în ce privește „conținutul”, căci caracteristicile profetice ale primului și celui de-al doilea identifică caracteristicile celui de-al treilea. Din punct de vedere matematic, nu există un al treilea fără un prim și un al doilea, iar din punct de vedere profetic, nu există borne de hotar în al treilea înger, dacă bornele de hotar ale primului și celui de-al doilea sunt lăsate deoparte.

„Dumnezeu a dat mesajelor din Apocalipsa 14 locul lor în șirul profetiei, iar lucrarea lor nu trebuie să înceteze până la încheierea istoriei acestui pământ. Soliile îngerului întâi și ale îngerului al doilea sunt încă adevăr pentru acest timp și trebuie să meargă în paralel cu aceea

care urmează. Al treilea înger își vestește avertizarea cu glas tare. «După aceste lucruri», a spus Ioan, «am văzut un alt înger coborându-se din cer, având mare putere, și pământul s-a luminat de slava lui.» În această iluminare, lumina tuturor celor trei solii este unită.” The 1888 Materials, 803, 804.

Lucrarea noastră este să arătăm „în șirul istoriei profetice lucrurile care au fost” în mișcarea milleriților, „și lucrurile care vor fi” în mișcarea celor o sută patruzeci și patru de mii.

„Domnul este pe punctul de a pedepsi lumea pentru nelegiuirea ei. El este pe punctul de a pedepsi comunitățile religioase pentru respingerea luminii și a adevărului care le-au fost date. Marea solie, care unește soliile primului, celui de-al doilea și celui de-al treilea înger, trebuie să fie vestită lumii. Aceasta trebuie să fie povara lucrării noastre.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volumul 7, 950.

Combinarea soliei primului și celui de-al doilea înger este ceea ce luminează pământul atunci când îngerul din Apocalipsa optsprezece coboară. Ea a declarat: „«După aceste lucruri», a spus Ioan, «am văzut un alt înger coborând din cer, având mare putere, și pământul s-a luminat de slava lui.» În această iluminare, lumina tuturor celor trei solii este combinată.” „Iluminarea” asociată cu faptul că „pământul” este „luminat” se realizează atunci când „lumina tuturor celor trei solii este combinată”. Lucrarea de a combina, linie peste linie, cele trei solii prin aducerea istoriei millerite în paralelă cu istoria celor o sută patruzeci și patru de mii trebuie, de asemenea, să fie împlinită în legătură cu cele trei vaiuri.

Căderea Babilonului, așa cum este proclamată de al doilea înger, nu poate fi separată de solia primului înger. Solia primului înger a identificat a Doua Venire a lui Hristos în 1843, iar când solia a eșuat, efectul soliei a produs căderea bisericilor protestante. Efectul a fost al doilea înger; cauza a fost eșecul primului înger. Dacă nu ar fi existat niciun prim înger, nu ar fi existat nici căderea Babilonului, așa cum este proclamată de al doilea înger. Elementul care a legat cauza și efectul împreună a fost „timpul”. „Timpul” (1843) nu s-a materializat, iar acel eșec a produs „efectul”. „Cauza” a fost eroarea identificării faptului că cele trei profeții despre care Miller a ajuns în mod greșit la concluzia că aveau să se încheie în jurul anului 1843. Aceste trei profeții, ale celor 1335, 2300 și 2520 de ani, Miller crezuse că se vor încheia odată cu venirea lui Hristos pe norii cerului în 1843. Când profețiile de timp pe care Miller le înțeleșese greșit au eșuat, aceasta a oferit protestanților motivul de a respinge solia primului înger, iar al doilea înger a sosit. Primul înger a fost „cauza”, iar al doilea a fost „efectul”.

Mesajele primului și celui de-al doilea înger nu pot fi separate, căci ele sunt legate profetic prin timpul profetic. Și prima și a doua nenorocire sunt, de asemenea, legate profetic prin „timp”. Profeția de timp a primei nenorociri, care identifică o sută cincizeci de ani de chin, se încheie exact acolo unde începe profeția de timp a celei de-a doua nenorociri, de trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile, care ucide. Profeția de timp leagă prima și a doua nenorocire și, de asemenea, mesajele primului și celui de-al doilea înger.

Împlinirea profețiilor de timp ale celui dintâi și ale celui de-al doilea vai a dat putere soliei primului înger și a făcut ca îngerul din Apocalipsa zece să coboare pentru a lumina lumea cu slava lui.

Vorbind despre primul înger, sora White a consemnat că i s-a „spus că misiunea lui era să lumineze pământul cu slava lui și să-l avertizeze pe om cu privire la mânia viitoare a lui Dumnezeu”. Aceasta este misiunea identică a celui de-al treilea înger din Apocalipsa optsprezece.

„Îngerul care se unește în proclamarea soliei celui de-al treilea înger urmează să lumineze întregul pământ cu slava sa. Aici este prezisă o lucrare de întindere mondială și de o putere nemaivăzută. Mișcarea adventă din anii 1840–44 a fost o glorioasă manifestare a puterii lui Dumnezeu; solia primului înger a fost dusă în fiecare stațiune misionară din lume, iar în unele țări s-a manifestat cel mai mare interes religios care a fost văzut în vreun ținut de la Reforma secolului al șaisprezecelea încoace; însă acestea urmează să fie întrecute de puternica mișcare de sub ultima avertizare a celui de-al treilea înger.

„Lucrarea va fi asemănătoare cu aceea din Ziua Cincizecimii. Așa cum „ploaia timpurie” a fost dată, prin revărsarea Duhului Sfânt la începutul Evangheliei, pentru a face să răsară sămânța prețioasă, tot astfel „ploaia târzie” va fi dată la încheierea ei pentru coacerea secerișului. „Atunci vom cunoaște, dacă vom stăruia să cunoaștem pe Domnul: ieșirea Lui este pregătită ca zorile; și El va veni la noi ca ploaia, ca ploaia târzie și timpurie peste pământ.” Osea 6:3. „Bucurați-vă, dar, copiii ai Sionului, și înveseliți-vă în Domnul Dumnezeul vostru; căci El v-a dat ploaia timpurie cu măsură și va face să coboare peste voi ploaia, ploaia timpurie și ploaia târzie.” Ioel 2:23. „În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură.” „Și se va întâmpla că oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit.” Faptele Apostolilor 2:17, 21.

„Marea lucrare a Evangheliei nu trebuie să se încheie cu o manifestare mai puțin evidentă a puterii lui Dumnezeu decât aceea care i-a marcat începutul. Profețiile care s-au împlinit prin revărsarea ploii timpurii, la începutul Evangheliei, trebuie să se îplinească din nou prin ploaia târzie, la încheierea ei. Aici sunt «vremurile de înviore» spre care privea înainte apostolul Petru când a spus: «Pocățiți-vă dar și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, când vor veni de la Domnul vremurile de înviore și va trimite pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos.» Faptele Apostolilor 3:19, 20.” Tragedia veacurilor, 611.

Împlinirea profețiilor de timp ale primului și celui de-al doilea vai l-a adus pe înger în jos pentru a lumina pământul cu slava lui în 1840, împuternicind astfel solia primului înger, iar împlinirea celui de-al treilea vai l-a adus pe înger în jos pentru a lumina pământul cu slava lui la 11 septembrie, împuternicind astfel solia celui de-al treilea înger. Luminarea pământului se realizează prin combinarea celor două mișcări într-o aplicare paralelă — linie peste linie. Solia celor trei vai este aceea care împuternicește solia celor trei îngeri. Ele sunt țesute împreună ca două linii: una internă, iar cealaltă externă. Cei trei îngeri reprezintă lucrarea poporului lui Dumnezeu, iar lucrarea lor este împuternicită de împlinirea celor trei vai. Exteriorul este Islamul și lucrarea sa profetică, iar interiorul este Hristos în poporul Său — nădejdea slavei. Din acest motiv, Iuda este legat de măgar în profeția lui Iacov privitoare la simbolismul celor doisprezece fii ai săi în zilele din urmă.

Și Iacov a chemat pe fiii săi și a zis: Strângeți-vă, ca să vă spun ce vi se va întâmpla în zilele de pe urmă. Strângeți-vă și ascultați, fii ai lui Iacov; și luați aminte la Israel, tatăl vostru. ... Iuda,

tu ești acela pe care frații tăi îl vor lăuda: mâna ta va fi pe grumazul vrăjmașilor tăi; fiii tatălui tău se vor pleca înaintea ta. Iuda este un pui de leu: de la pradă, fiul meu, te-ai ridicat; s-a plecat, s-a culcat ca un leu, și ca o leoaică bătrână; cine-l va scula? Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici legiutorul dintre picioarele lui, până va veni Șilo; și de El vor asculta popoarele. El își leagă mânzul de viță și mânzul asinei sale de vița cea aleasă; și-a spălat veșmintele în vin și hainele în sângele strugurilor: ochii lui vor fi roșii de vin, și dinții lui albi de lapte. Geneza 49:1, 2, 8–12.

Hristos este Leul din seminția lui Iuda, care Și-a spălat veșmintele în sânge și care este „vița aleasă”, legată în mod profetic de „mânzul asinei”. Mesajul exterior al celor trei vaiuri este legat de mesajul interior al celor trei înger. Primul și al doilea înger merg în paralel cu al treilea înger, iar primul și al doilea vai trebuie să meargă în paralel cu al treilea vai.

Cheia

Bătălia de la Ninive este „cheia” care aduce întinericul islamului asupra lumii atunci când rana de moarte a romano-catolicismului este vindecată prin legea duminicală care va veni în curând, care este cutremurul din Apocalipsa unsprezece, unde al treilea vai vine deodată. El vine în „ceasul” cutremurului.

Și în chiar ceasul acela s-a făcut un mare cutremur de pământ, și a zecea parte din cetate a căzut, și în cutremur au fost uciși dintre oameni șapte mii; iar cei rămași s-au înfricoșat și au dat slavă Dumnezeului cerului. A doua vai a trecut; și, iată, a treia vai vine curând. Apocalipsa 11:13, 14.

Legea duminicală inițiază pentru lume timpul de încercare al chipului fiarei, iar bătălia de la Ninive este cheia care identifică cucerirea celei de-a șasea împărății, pe măsură ce curva Tirului este adusă în amintire când începe să-și cânte cântecele în împlinirea din Isaia douăzeci și trei. Încercarea chipului fiarei este încercarea prin care se hotărăște destinul veșnic al unei persoane, iar acesta este hotărât înainte de încheierea timpului de probă. Timpul de probă se încheie pentru lume atunci când Mihail Se ridică. Timpul de încercare al chipului fiarei pentru lumea din Apocalipsa capitolul treisprezece, versetul doisprezece și cele următoare, este prefigurat în timpul de încercare al chipului fiarei pentru Statele Unite.

„Când America, țara libertății religioase, se va uni cu Papalitatea în constrângerea conștiinței și în silirea oamenilor să onoreze sabbatul fals, popoarele din fiecare țară de pe glob vor fi conduse să urmeze exemplul ei.” Testimonies, volumul 6, 18.

Timpul de încercare al chipului fiarei în Statele Unite îi separă și îi sigilează pe cei o sută patruzeci și patru de mii din Apocalipsa șapte, iar timpul de încercare al chipului fiarei pentru lume sigilează marea mulțime din Apocalipsa șapte.

„Națiunile străine vor urma exemplul Statelor Unite. Deși ea deschide calea, totuși aceeași criză va veni asupra poporului nostru în toate părțile lumii.” Testimonies, volumul 6, 395.

Cheia reprezentată de bătălia de la Ninive marchează începutul timpului de probă a chipului pentru lume, în timp ce ea marchează totodată sfârșitul timpului de probă a chipului pentru Statele Unite.

O cheie reprezentată de bătălia de la Ninive deschide adâncul fără fund care aduce potopul islamului, reprezentat în lume ca lăcuste. Acea cheie, la sfârșitul strigătului de la miezul nopții, este prefigurată de o cheie care deschide aceeași groapă în Statele Unite la începutul strigătului de la miezul nopții.

Cheia în Statele Unite este reprezentată în Leviticul douăzeci și trei ca sărbătoarea trâmbițelor, când măgarul este dezlegat la începutul proclamării strigătului de la miezul nopții. Acea cheie este întoarsă când sosesc mingile de foc ale Nashville-ului. Sărbătoarea trâmbițelor și atacul asupra Nashville-ului, când islamul este dezlegat, preînchipuie bătălia de la Ninive la legea duminicală.

Legea duminicală este sfârșitul proclamării strigătului de la „miezul nopții”, căci atunci strigătul se schimbă în „marea” strigare, iar începutul acelei perioade trebuie, prin necesitate profetică, să ilustreze sfârșitul. În prima nenorocire, Islamul urma să chinuie oștirile Romei, care prefigurează Statele Unite, timp de o sută cincizeci de ani. Cheia (bătălia de la Ninive) marchează începutul proclamării strigătului de la miezul nopții, la fel cum o face și sărbătoarea trâmbițelor. În Leviticul douăzeci și trei sunt cincisprezece zile între sărbătoarea trâmbițelor și Cincizecime, care este și sărbătoarea Corturilor. Aceste cincisprezece zile, din timpul perioadei de probă a chipului fiarei în Statele Unite, corespund celor o sută cincizeci de ani de chin din prima nenorocire. Cincisprezece este zeciuiala dintr-o sută cincizeci.

Cele cincisprezece zile (o sută cincizeci de ani) se încheie atunci când cei trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile încep. Din 22 octombrie 1844, timpul profetic nu mai este aplicabil, astfel că cei o sută cincizeci de ani de chin sunt un simbol al celor cincisprezece zile din Leviticul douăzeci și trei, care încep cu sărbătoarea trâmbițelor, urmată cinci zile mai târziu de înălțarea steagului, urmată cinci zile mai târziu de judecata Zilei Ispășirii, urmată de cinci zile până la revărsarea penticostală.

Acolo începe „ceasul, și ziua, și luna, și anul, ca să omoare a treia parte dintre oameni”. „Ceasul” este ceasul marelui cutremur, care este legea duminicală. „Ziua” este ziua răsplătirii Domnului, când biserica laodiceană adventistă de ziua a șaptea este vărsată din gura Domnului.

Căci ei sunt un neam lipsit de sfat și nu este nicio pricepere în ei. O, de-ar fi înțelepți, de-ar pricepe aceasta, de-ar lua aminte la sfârșitul lor! Cum ar putea unul să urmărească o mie, și doi să pună pe fugă zece mii, dacă Stânca lor nu i-ar fi vândut, și Domnul nu i-ar fi dat în mâinile vrăjmașului? Căci stânca lor nu este ca Stânca noastră, chiar vrăjmașii noștri fiind judecători. Căci vița lor este din vița Sodomei și din câmpiile Gomorei; strugurii lor sunt struguri de fiere, ciorchinii lor sunt amari; vinul lor este otrava balaurilor și veninul crud al aspidelor. Oare nu este aceasta păstrată la Mine și pecetluită între comorile Mele? A Mea este răzbunarea și răsplătirea; piciorul lor va aluneca la vremea hotărâtă; căci ziua nenorocirii lor este aproape, și cele ce vor veni peste ei se grăbesc. Căci Domnul va judeca pe poporul Său și Se va îndura de slujitorii Săi, când va vedea că puterea lor s-a dus și că nu mai este nici rob, nici slobod. Și va zice: Unde sunt dumnezeii lor, stânca în care se încredeau? Deuteronomul 32:28–37.

„Ceasul” cutremurului este „ziua nenorocirii lor”. Este judecata acelor din Adventism care nu au o înțelegere a cunoștinței care este mărită în zilele de pe urmă. Ei au ales o stâncă falsificată pe care

să-și zidească casa și, în realitate, stânca lor era nisip.

„A venit avertizarea: Nu trebuie să se îngăduie să pătrundă nimic care să tulbure temelia credinței pe care clădim încă de când a venit solia în 1842, 1843 și 1844. Eu am fost în această solie și, de atunci, am stat înaintea lumii, credincioasă luminii pe care ne-a dat-o Dumnezeu. Nu ne propunem să ne luăm picioarele de pe platforma pe care au fost așezate, în timp ce zi de zi L-am căutat pe Domnul cu rugăciune stăruitoare, căutând lumină. Credeți că aş putea să renunț la lumina pe care mi-a dat-o Dumnezeu? Ea trebuie să fie ca Stânca Veacurilor. M-a călăuzit neîncetat de când mi-a fost dată.” Review and Herald, 14 aprilie 1903.

„Luna” reprezintă prima lună.

Bucurați-vă, dar, fii ai Sionului, și veseliți-vă în Domnul Dumnezeul vostru; căci El v-a dat ploaia timpurie cu măsură și va face să se coboare peste voi ploaia, ploaia timpurie și ploaia târzie, în luna întâi. Ariile se vor umple de grâu, și teascurile vor da peste margini de must și de untdelemn. Vă voi răsplăti astfel anii pe care i-au mâncat lăcusta, omida, cărăbușul și viermele, oștirea Mea cea mare pe care am trimis-o împotriva voastră. Veți mânca din belșug și vă veți sătura și veți lăuda Numele Domnului Dumnezeului vostru, care a lucrat în chip minunat față de voi; și poporul Meu nu va mai fi dat de rușine niciodată. Și veți ști că Eu sunt în mijlocul lui Israel, că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru și nu este altul; și poporul Meu nu va mai fi dat de rușine niciodată. Ioel 2:23–27.

„Ceasul” legii duminicale, Islamul celei de-a treia vai lovește pe neașteptate, iar adventismul laodicean este dat de rușine, întrucât s-a încrezut în stânca șarpelui. În acel timp, în luna întâi, ploaia târzie este revărsată asupra unui popor curățit. În acel moment, Statele Unite sunt ucise, după chinul care începe de la Nashville încolo. Chinul care este distrugerea cetăților începe, iar la ceasul legii duminicale Statele Unite își află sfârșitul (sunt ucise) ca a șasea împărăție a profeției biblice, inaugurând timpul de probă al chipului fiarei pentru lume, care se încheie atunci când a opta împărăție ajunge la sfârșitul ei, fără să aibă pe nimeni care să-i vină în ajutor (este ucisă).

Eufratul

Râul Eufrat este asociat simbolic cu islamul, iar „Eufrat” înseamnă „roditor” sau „a izbucni”. În al doilea vai, cele patru vânturi care sunt legate la Eufrat sunt dezlegate.

Și al șaselea înger a sunat din trâmbiță, și am auzit un glas din cele patru coarne ale altarului de aur care este înaintea lui Dumnezeu, zicând către al șaselea înger, care avea trâmbița: Dezleagă pe cei patru îngeri care sunt legați la râul cel mare, Eufrat. Și cei patru îngeri au fost dezlegați, care erau pregătiți pentru un ceas, și o zi, și o lună, și un an, ca să omoare a treia parte din oameni. Apocalipsa 9:13–15.

Eufratul reprezenta hotarul de răsărit al Țării Făgăduite, iar Islamul este „fiii răsăritului” în profeție. Caracteristica lor profetică este aceea că sunt înfrânați și eliberați, începând cu Agar, care a fost înfrânată de Sara.

Și Dumnezeu a zis: „Cu adevărat, Sara, soția ta, îți va naște un fiu; și îi vei pune numele Isaac; și voi statornici legământul Meu cu el ca un legământ veșnic, și cu sămânța lui după el. Iar cât

despre Ismael, te-am ascultat: iată, l-am binecuvântat și îl voi face roditor și îl voi înmulți nespun de mult; el va naște doisprezece voievozi și voi face din el un neam mare.” Geneza 17:19, 20.

Ismael a fost făcut roditor, iar Eufrat înseamnă roditor. La încheierea profeției celor o sută cincizeci de ani ai chinului celei dintâi vai, a început profeția unui ceas, a unei zile, a unei luni și a unui an, când Islamul a fost eliberat pentru a ucide a treia parte din oameni. La legea duminicală, a șasea împărăție a profeției biblice este ucisă și este a treia parte a Romei moderne. Islamul fusese restrâns la 11 august 1840, la împuternicirea soliei primului înger, iar el a fost eliberat la împuternicirea soliei celui de-al treilea înger, la 11 septembrie.

La 11 septembrie, sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii a început atunci când judecata morților s-a încheiat, iar judecata celor vii a început. Când islamul celei de-a treia vai a fost dezlănțuit la 11 septembrie, el a fost imediat restrâns în timpul sigilării.

„Această viziune a fost dată în 1847, când erau doar foarte puțini dintre frații adventiști care păzeau Sabatul, iar dintre aceștia puțini presupuneau că păzirea lui era de o importanță suficientă pentru a trasa o linie de demarcație între poporul lui Dumnezeu și necredincioși. Acum începe să se vadă împlinirea acelei viziuni. «Începutul aceluia timp de strâmtorare», menționat aici, nu se referă la timpul când plăgile vor începe să fie revărsate, ci la o scurtă perioadă chiar înainte ca ele să fie revărsate, în timp ce Hristos este în sanctuar. În acel timp, în timp ce lucrarea mântuirii se încheie, necazul va veni peste pământ, iar neamurile se vor mânâia, totuși vor fi ținute în frâu, astfel încât să nu împiedice lucrarea celui de-al treilea înger. În acel timp, «ploaia târzie» sau învierea de la fața Domnului va veni pentru a da putere glasului celui tare al celui de-al treilea înger și pentru a-i pregăti pe sfinți să stea în picioare în perioada când cele șapte plăgi de pe urmă vor fi revărsate.” Early Writings, 85.

„Scurta perioadă” de timp care conduce la încheierea timpului de probă este perioada în care „Hristos Se află în sanctuar”, „încheind” „lucrarea de mântuire”.

„În sistemul tipic, care era o umbră a jertfei și preoției lui Hristos, curățirea sanctuarului era ultima slujbă săvârșită de marele preot în ciclul anual al slujirii. Era lucrarea de încheiere a ispășirii — o îndepărtare sau o înlăturare a păcatului din Israel. Ea prefigura lucrarea finală din slujirea Marelui nostru Preot în cer, în îndepărtarea sau ștergerea păcatelor poporului Său, care sunt înregistrate în rapoartele cerești. Această slujbă implică o lucrare de cercetare, o lucrare de judecată; și ea precede nemijlocit venirea lui Hristos pe norii cerului, cu putere și cu mare slavă; căci, atunci când El vine, fiecare caz a fost hotărât. Isus spune: «Răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după cum este lucrarea lui.» Apocalipsa 22:12. Această lucrare de judecată, care precede nemijlocit a doua venire, este vestită în solia primului înger din Apocalipsa 14:7: «Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a sosit ceasul judecății Lui.»” Tragedia veacurilor, 352.

„Ștergerea păcatelor poporului Său” are loc în timpul judecății celor vii.

Pocățiți-vă, dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca păcatele voastre să fie șterse, când vor veni vremurile de înviere de la fața Domnului; și El va trimite pe Isus Hristos, care mai

înainte v-a fost vestit vouă; pe care cerul trebuie să-L primească până la vremurile așezării din nou a tuturor lucrurilor, despre care Dumnezeu a vorbit prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime. Faptele Apostolilor 3:19–21.

Pentru a se pocăi, omul trebuie să fie în viață, iar pocăința la care se referă aici Petru, în sensul ei deplin, are loc atunci când va veni „înviorarea”. Odihna și înviorarea sunt ploaia târzie, care a început când îngerul puternic din Apocalipsa optsprezece a coborât pentru a lumina pământul cu slava Sa. Acel înger puternic a fost, de asemenea, primul înger din 11 august 1840, care a coborât când islamul a fost restrâns, iar acel înger era „nimeni altul decât Isus Hristos”. „Înviorarea” și „vremurile așezării din nou a tuturor lucrurilor” încep odată cu dezlegarea islamului pentru a mânia neamurile, iar apoi cu restrângerea lui, în timp ce cei o sută patruzeci și patru de mii sunt sigilați. 11 septembrie marchează vremurile înviorării și ale odihnei, care sunt ploaia târzie, și marchează perioada „așezării din nou a tuturor lucrurilor”. Ceea ce este restaurat în biserică, care, de la răzvrătirea din 1863, a fost biserica luptătoare, dar va deveni biserica triumfătoare, este timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii.

Biserica luptătoare este un amestec de grâu și neghină, iar biserica triumfătoare este darul dintâi de grâu al Cincizecimii. 9/11 a fost prima dată când Balaam a lovit măgărița, iar Balaam (Statele Unite) a început un război mondial împotriva terorismului imediat după atacul surpriză. Măgărița lui Balaam reprezintă cele trei vaiuri care alcătuiesc al treilea vai și care se desfășoară în paralel cu soliile celor trei îngeri. Prin urmare, cele trei vaiuri sunt guvernate profetic de cei trei pași ai celor trei îngeri. Din acest motiv, a doua oară când Balaam lovește măgărița este o dublare, așa cum se întâmplă întotdeauna în al doilea pas. Între cele două vieți ale vechii țări glorioase literale și ale modernei țări glorioase spirituale, Islamul a lovit Israelul la 7 octombrie 2023 și, imediat, a fost impusă o restrângere asupra Gazei, iar apoi Islamul va lovi Nashville.

Atacul de la Nashville este al doilea dintre cele două atacuri-surpriză care, în mărturia lui Balaam, are loc între vieți. Nashville marchează reperul profetic în care solia strigătului de la miezul nopții se unește cu al doilea înger. Solia strigătului de la miezul nopții începe atunci când cei doi ucenici ai lui Hristos, (reprezentând solia celui de-al doilea înger) dezleagă măgărița la începutul intrării triumfale. Acea procesiune conduce în cele din urmă la cruce, care reprezintă cutremurul apropiatei legi duminicale, când curva Roma biruiește a șasea împărăție a profeției biblice, după ce fusese dată uitării în istoria Statelor Unite.

Când desfrânata va începe să-și cânte cântecele la legea duminicală, bătălia de la Ninive se va fi repetat, iar cheia va fi fost întoarsă, marcând deschiderea timpului de încercare al chipului fiarei în lume. Bătălia de la Ninive este încheierea proclamării strigătului de la miezul nopții, care apoi se transformă în marea strigare a celui de-al treilea înger. Începutul acelei perioade, care este marcat de atacul surpriză asupra Nashville, va fi fost de asemenea prefigurată de bătălia de la Ninive, căci Isus, ca Alfa și Omega, ilustrează întotdeauna sfârșitul prin început. Atacul asupra Nashville va conține, prin necesitate profetică, elementele unei victorii a Romei asupra Persiei, care îngăduie Islamului să umple pământul cu întuneric. Donald Trump este simbolul chipului Romei, astfel că el va birui în bătălia de la Ninive asociată cu lovitura asupra Nashville, însă puterea lui de a rezista potopului Islamului va fi fost slăbită.

Bătălia pe care Ronald Reagan a reușit s-o câștige în 1989 a fost un război rece care începuse la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial. Războiul rece al lui Trump este bătălia de la Panium și conduce la al Treilea Război Mondial, la legea duminicală, care a fost prefigurată prin bătălia de la Actium și, de asemenea, prin bătălia de la Ninive. Războiul rece al lui Trump, reprezentat prin bătălia de la Panium, conduce la dărâmarea „zidului” de separare dintre biserică și stat din Constituție, așa cum a fost prefigurată prin dărâmarea „zidului” Berlinului în 1989.

Nashville reprezintă punctul în care măgărița lui Balaam îi strivește lui Balaam piciorul de zid, identificând astfel o schilodire la zid. Perioada strigătului de la miezul nopții începe cu un eveniment care se izbește de zidul de separare din Constituție, marcând astfel începutul ridicării chipului fiarei (unirea dintre biserică și stat) printr-un waymark care prefigurează dărâmarea zidului de separare la încheierea ridicării chipului fiarei. Donald Trump va vorbi în mod profetic printr-un ordin executiv care prefigurează vorbirea de la legea duminicală, așa cum este prefigurată prin Alien and Sedition Acts din 1798. El îi va învinge acolo pe globaliștii Partidului Democrat și pe omologii lor, globaliștii RINO din Partidul Republican. Victoria sa asupra vrăjmașilor prefigurați de Persia în bătălia de la Ninive va lăsa ambele părți ale războiului politic secătuite de puterea necesară pentru a se împotrivi lăcustelor islamului care se vor răspândi peste țară. Piciorul zdrobit al lui Trump este zidul de la începutul proclamării strigătului de la miezul nopții, care conduce la zidul de la încheiere.

Vom continua această examinare a celor trei vaiuri în articolul următor.